

ДИРЕКТИВА НА СЪВЕТА

от 26 юни 1990 година

**относно ветеринарно-санитарните условия, регулиращи движението и вноса
от трети страни на еднокопитни животни**

(90/426/ЕИО)

СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ,

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 43 от него,

като взе предвид предложението на Комисията¹,

като взе предвид становището на Европейския парламент²,

като взе предвид становището на Икономическия и социален комитет³,

като има предвид, че еднокопитните като живи животни са включени в списъка продукти в приложение II към Договора;

като има предвид, че за да се осигури рационалното развитие на производството на еднокопитни животни, като за целта се увеличи производителността в този сектор, трябва да се изработят правила, регулиращи движението на еднокопитни животни между държавите-членки на общностно равнище;

като има предвид, че отглеждането и развъждането на еднокопитни животни, и в частност на коне, е по принцип включено в земеделските дейности; като има предвид, че то представлява източник на доходи за част от земеделското население;

като има предвид, че различията по отношение на ветеринарно-санитарните изисквания в държавите-членки трябва да бъдат премахнати, за да се насърчи търговията с еднокопитни животни в Общността;

като има предвид, че за да насърчи хармоничното развитие на търговията в Общността, трябва да се изработи система на Общността, регулираща вноса от трети страни;

¹ ОВ С 327, 30.12.1989 г., стр. 61.

² ОВ С 149, 18.6.1990 г.

³ ОВ С 62, 12.3.1990 г., стр. 46.

като има предвид, че условията за движение на регистрирани еднокопитни животни на национална територия, снабдени с идентификационен документ, също трябва да бъдат регулирани;

като има предвид, че за да бъдат обект на търговия, еднокопитните животни трябва да отговарят на някои ветеринарно-санитарни изисквания, така че да се избегне разпространението на заразни болести; като има предвид, че в частност е подходящо да се предвиди възможна регионализация на ограничителните мерки;

като има предвид, че по същата причина трябва да бъдат определени условия, отнасящи се до транспорта;

като има предвид, че за да се гарантира, че тези изисквания са спазени, трябва да се вземат мерки за издаване от официален ветеринарен лекар на здравен сертификат, придружаващ еднокопитните животни до местоназначението им;

като има предвид, че организацията и последващите проверки, които се провеждат от държавите-членки на местоназначението, и предпазните мерки, които следва да се изпълняват, трябва да бъдат определени в рамките на правила, изработени за ветеринарни проверки при търговията с живи животни в Общността с оглед изграждането на вътрешния пазар;

като има предвид, че трябва да се предвиди възможността за извършване на проверки от Комисията; като има предвид, че тези проверки трябва да се извършват в сътрудничество с компетентните национални органи;

като има предвид, че при определяне на разпоредбите на Общността, приложими за вноса от трети страни, се изисква да бъде съставен списък на трети страни или части от трети страни, от които могат да бъдат внасяни еднокопитни животни;

като има предвид, че изборът на тези страни трябва да бъде основан на критерии от общ характер, като здравословното състояние на живите животни, организацията и правомощията на ветеринарните служби и санитарното законодателство, което е в сила;

като има предвид, че освен това вносът на еднокопитни животни не трябва да бъде разрешен от страни с наличие на заразни или инфекциозни болести по животните, представляващи риск за живите животни в Общността, или които са били свободни от такива инфекции за много кратък период; като има предвид, че такива съображения са валидни също за внос от трети страни, в които се провежда ваксинация срещу такива болести;

като има предвид, че общите условия, приложими за вноса от трети страни, трябва да бъдат допълнени със специални условия, изработени на базата на здравната обстановка във всяка от тях; като има предвид, че техническият характер и разнообразието на критериите, от които тези специални условия зависят, изискват за тяхното дефиниране прибягване до гъвкава и бърза процедура на Общността, в рамките на която Комисията и държавите-членки си сътрудничат тясно;

като има предвид, че представянето на общ образец на сертификат при вноса на еднокопитни животни съставлява ефикасно средство за проверка на прилагането на правилата на Общността; като има предвид, че такива правила могат да включват специални разпоредби, които могат да варират според третите страни, и като има предвид, че на това трябва да се обърне внимание при изработване на образци на сертификати;

като има предвид, че е необходимо да бъдат ангажирани ветеринарни експерти на Общността в осъществяването на контрол върху изпълнението на изискванията по настоящата директива, в частност в трети страни;

като има предвид, че извършваните при вноса проверки трябва да включват произхода и здравословното състояние на еднокопитните;

като има предвид, че общи правила, приложими за извършваните при вноса проверки, трябва да бъдат дефинирани в една обща рамка;

като има предвид, че всяка държава-членка трябва да има правото да наложи незабавна забрана за вноса от трета страна, когато този внос може да представлява опасност за здравето на животните; като има предвид, че в такъв случай координацията на поведението на държавите-членки по отношение на тази трета страна трябва да бъде осигурена незабавно, без да се засягат възможните изменения на списъка от страни, от които е разрешен износът в Общността;

като има предвид, че разпоредбите на настоящата директива трябва да бъдат преразгледани във връзка с изграждането на вътрешния пазар;

като има предвид, че трябва да се вземат мерки за процедура, установяваща тясно и ефикасно сътрудничество между Комисията и държавите-членки в рамките на Постоянния ветеринарен комитет,

ПРИЕ НАСТОЯЩАТА ДИРЕКТИВА:

ГЛАВА 1

Общи разпоредби

Член 1

Настоящата директива определя ветеринарно-санитарните условия относно движението между държавите-членки и вноса от трети страни на еднокопитни животни.

Член 2

За целите на настоящата директива:

а) „стопанство“ означава селскостопанско или обучаващо заведение, конюшня или най-общо казано всяко съоръжение или помещение, в което еднокопитните животни обичайно са държани или отглеждани, за каквато и да е цел;

б) „еднокопитни животни“ означава диви или опитомени животни от вида на конете (включително зебри) или магаретата, или потомство на кръстоски от тези видове;

в) „регистрирани еднокопитни животни“ означава всяко еднокопитно животно, регистрирано, както е определено в Директива 90/427/ЕИО⁴, идентифицирано посредством идентификационен документ, издаден от животновъдните органи или други компетентни органи на страната, от която животното произхожда, която води родословна книга или регистър за тази порода еднокопитно животно, или всяка международна асоциация или организация, която отглежда коне за състезания или надбягвания;

г) „еднокопитни животни за клане“ означава еднокопитни животни, предназначени да бъдат транспортирани директно или след преминаване през пазар или одобрен събирателен пункт до кланицата за клане;

д) „еднокопитни животни за отглеждане и разплод“ означава еднокопитни животни, различни от посочените в букви в) и г);

е) „държава-членка или трета страна, свободна от африканска чума по конете“ означава държава-членка или трета страна, в която няма клинична, серологична (при неваксинирани еднокопитни) или епидемиологична поява на африканска чума по конете на съответната територия през предходните две години, и в която не са правени ваксинации срещу болестта през предходните 12 месеца;

ж) „болести, които подлежат на задължително обявяване“ означава болестите, изброени в приложение А;

з) „официален ветеринарен лекар“ означава ветеринарен лекар, посочен от компетентните централни органи на държава-членка или на трета страна;

и) „временно приемане“ означава статус на регистрирано животно, произхождащо от трета страна и прието на територията на Общността за период до 90 дни, който се определя от Комисията съгласно процедурата, изложена в член 24, в зависимост от здравната обстановка в страната по произход.

ГЛАВА II

Правила за движение на еднокопитни животни

⁴ ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 55.

Член 3

Държавите-членки разрешават движението на еднокопитни животни, регистрирани на тяхната територия, или изпращат еднокопитни до друга държава-членка само ако отговарят на изискванията, определени в членове 4 и 5.

Въпреки това компетентните органи на държавите-членки по местоназначението могат да предоставят общи или ограничени дерогации по отношение на движението на еднокопитни животни, които:

- са били яздени или взети за спортни или развлекателни цели покрай пътища, разположени близо до вътрешните граници на Общността,
- вземат участие в културни или подобни мероприятия, или в дейности, организирани от оправомощени местни органи, намиращи се близо до вътрешните граници на Общността,
- са предназначени изключително за временна паша или работа близо до вътрешните граници на Общността.

Държави-членки, които се ползват от това разрешение, информират Комисията за съдържанието на предоставените дерогации.

Член 4

1. Еднокопитните животни не трябва да показват клинични признаци на заболяване при инспекция. Инспекцията трябва да се извършва 48 часа преди тяхното качване или натоварване. За регистрирани еднокопитни животни обаче, тази инспекция, без да се засяга член 6, се изисква само за търговия в Общността.

2. Без да се засягат изискванията по параграф 5 относно болестите, подлежащи на задължително обявяване, официалният ветеринарен лекар трябва по време на инспекцията да се увери, че няма никакво основание - в частност на базата на декларации на собственика или животновъда - за заключение, че еднокопитните животни са били в контакт с еднокопитни животни, страдащи от инфекциозна или заразна болест през петнадесетте дни непосредствено преди инспекцията.

3. Еднокопитните не трябва да са предназначени за клане съгласно национална програма за ликвидиране на заразна или инфекциозна болест.

4. Еднокопитните трябва да бъдат идентифицирани по следния начин:

i) за регистрирани коне - посредством идентификационен документ, предвиден в Директива 90/427/ЕИО⁵, удостоверяващ в частност, че член 5, параграфи 5 и 6 са

⁵ ОВ L 224, 18.8.1990 г., стр. 55.

били спазени; официалният ветеринарен лекар следва да прекрати валидността на този документ за срока на забраните, предвидени в параграф 5 или в член 5; след клането на регистрирания кон документът трябва да бъде върнат на органите, които са го издали; процедурата за изпълнение на настоящата точка се приема от Комисията съгласно процедурата, определена в член 24;

ii) за еднокопитни животни за отгелждане и разплод - идентификация по метод, който се определя от Комисията съгласно процедурата, изложена в член 24.

До въвеждането на този метод остават приложими официално одобрените национални идентификационни методи, при условие че са съобщени на Комисията и другите държави-членки до три месеца от датата, на която настоящата директива е приета.

5. В допълнение към изискванията, изложени в член 5, еднокопитните животни не трябва да произхождат от стопанство, което е било подложено на една от следните забрани:

а) ако всички животни от видове, предразположени към болестта, установена в стопанството, не са били заклани, периодът на забрана относно стопанството по произход трябва да бъде поне:

- шест месеца за еднокопитни животни със съмнения за дурин по конете, считано от датата на последния действителен или възможен контакт с болно животно; въпреки това за жребец забраната се прилага, докато животното бъде кастрирано,
- шест месеца в случай на сап или конски енцефаломиелит, считано от датата, на която са заклани еднокопитните животни, страдащи от въпросната болест,
- в случай на инфекциозна анемия до датата, на която, след като инфектираните животни са били заклани, останалите животни са показали отрицателна реакция на два теста на Когинс, извършени в разстояние от три месеца,
- шест месеца в случай на везикулозен стоматит,
- един месец от последния отбелязан случай на бяс,
- 15 дни от последния отбелязан случай на антракс;

б) ако всички животни от видове, предразположени към болестта, установена в стопанството, са били заклани и помещенията дезинфектирани, срокът на забраната е 30 дни, считано от деня, в който животните са унищожени и помещенията дезинфектирани, с изключение на антракса, когато периодът на забраната е 15 дни.

Компетентните органи могат да предоставят дерогация по отношение на тези забрани за хиподруми и надбягвания и уведомяват Комисията за естеството на всяка предоставена дерогация.

6. Когато държава-членка изработва или е изработила доброволна или задължителна програма за контрол за болест, към която еднокопитните животни са предразположени, тя може да представи програмата на Комисията до шест месеца от нотифицирането на настоящата директива, като подчертава в частност:

- разпространението на болестта на територията ѝ,
- причините за програмата, като се вземе предвид значимостта на болестта и нейните приходно/разходни предимства,
- географската област, в която програмата ще се изпълнява,
- категориите статус, които да се прилагат за заведенията, стандартите, които трябва да бъдат достигнати за всеки вид, и процедурите за тест, които да се използват,
- процедурите по мониторинг на програмата,
- действията, които трябва да бъдат предприети, ако по някаква причина стопанството загуби статуса си,
- мерките, които трябва да бъдат взети, ако резултатите от проведените тестове съгласно разпоредбите на програмата се окажат положителни,
- недискриминационния характер на търговията на територията на съответната държава-членка по отношение на търговия в Общността.

Комисията преглежда представените програми от държавите-членки. Когато е необходимо, тя ги одобрява съгласно процедурата, определена в член 24. Всички допълнителни гаранции, общи или специфични, които могат да бъдат изисквани при търговия в Общността, могат да бъдат определени съгласно същата процедура. Такива гаранции не трябва да превишават тези, изисквани от държавата-членка на нейната собствена територия.

Програмите, представени от държави-членки, могат да бъдат изменяни или допълвани съгласно процедурата, определена в член 25. Изменения или допълнения към програми, които вече са били одобрени, или към гаранции, които са били дефинирани съгласно втората алинея, могат да бъдат одобрени по същата процедура.

Член 5

1. Държава-членка, която не е свободна от африканска чума по конете по смисъла на член 2, буква е), може да изпраща еднокопитни животни от тази част на нейната територия, която се счита за инфектирана по смисъла на параграф 2 от настоящия член, само при условията, определени в параграф 3 от настоящия член.

2. а) Част от територията на държава-членка се счита за заразена с африканска чума по конете, ако:

- са открити клинични, серологични (при неваксинирани животни) и/или епидемиологични доказателства за наличие на африканска чума по конете през последните две години,
- ваксинация срещу африканска чума по конете е извършена през последните 12 месеца.

б) Частта от територията, считана за заразена с африканска чума по конете, трябва да обхваща като минимум:

- защитна зона в радиус от поне 100 км около центъра на инфекция,
- зона за наблюдение от поне 50 км, простираща се отвъд защитната зона, в която не е извършена ваксинация през последните 12 месеца.

в) Зоните, посочени в буква б), трябва да бъдат ясно определени, като се отчитат географските, екологични и епизоотични фактори, свързани с това епизоотично заболяване.

г) Всички ваксинирани еднокопитни животни, намерени в защитната зона, трябва да бъдат регистрирани и идентифицирани по време на ваксинацията с ясна, неизличима маркировка, която може да бъде установена съгласно процедурата, определена в член 24.

Идентификационният документ и/или здравният сертификат трябва да съдържат ясно позоваване на тази ваксинация.

д) Еднокопитните животни и тяхното движение в зоните, посочени в буква б), трябва да подлежат на подходящ ветеринарен контрол под отговорността на компетентните централни органи. Само еднокопитни животни, отговарящи на изискванията, изложени в параграф 3, могат да напускат зоните, посочени в буква б).

3. Държава-членка може да изпраща от територията, посочена в параграф 2, буква б), само еднокопитни животни, отговарящи на следните изисквания:

а) те трябва да бъдат изпратени само през някои периоди на годината, като се има предвид активността на паразитите, носители на зараза, които се определят съгласно процедурата, установена в член 25;

б) те не трябва да показват клинични симптоми на африканска чума по конете в деня на инспекцията, посочена в член 4, параграф 1;

в) ако не са били ваксинирани срещу африканска чума по конете, те трябва да са подложени и да са реагирали отрицателно на тест за свързване на комплемента за

африканска чума по конете, описан в приложение Г, на два пъти, с интервал от 21 до 30 дни между двата теста, вторият от които трябва да е извършен до 10 дни преди изпращането,

- ако са били ваксинирани, те не трябва да са били подложени на ваксинация през предишните два месеца и трябва да са били подложени на свързващия тест, описан в приложение Г, на упоменатите по-горе интервали, без да са отбелязали увеличение на антителата; по процедурата, установена в член 24, Комисията може - след становище на Постоянния ветеринарен комитет - да признае други методи за мониторинг;

г) те трябва да са били държани в карантинна станция за период минимум от 40 дни преди изпращане;

д) те трябва да са били защитени от паразити, носители на зараза през периода на карантина и по време на транспорта от карантинната станция до мястото на изпращане.

4. За преходен период и в очакване на въвеждането на мерки на Общността за хармонизиране на правилата за контролиране и мерки за борба с африканската чума по конете, които следва да бъдат определени от Съвета преди 1 юли 1991 г. с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, Комисията съгласно процедурата, определена в член 25, определя границите на заразената територия съгласно параграф 2, буква б) преди 1 ноември 1990 г. 5. В съответствие с процедурата, определена в член 25, Комисията може да измени взетото съгласно параграф 4 решение в светлината на епидемиологичните обстоятелства.

6. Съветът с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, основаващо се на доклад за придобития опит, преразглежда - ако е необходимо - настоящия член в рамките на период от две години.

Член 6

Държавите-членки, въвеждащи алтернативна система за контрол, даваща гаранции, еквивалентни на тези, определени в член 4, параграф 5 по отношение на движението на тяхна територия на еднокопитни животни и регистрирани еднокопитни животни, в частност посредством идентификационен документ, могат да си предоставят дерогации от разпоредбите на член 4, параграф 1, второ изречение и от член 8, параграф 1, второ тире на основата на взаимност.

Те уведомяват Комисията за това.

Член 7

1. Еднокопитните животни трябва да бъдат транспортирани възможно най-бързо от стопанството на произход директно или през одобрен пазар или събирателен пункт, както са определени в член 3, параграф 6 от Директива 64/432/ЕИО до местоназначението с превозни средства или контейнери, които са били редовно

почиствани и дезинфектирани с дезинфектант на интервали, които се определят от държавата-членка по изпращане. Превозните средства трябва да са проектирани по такъв начин, че конският тор, боклук или фураж да не могат да изпаднат от превозното средство по време на транспортирането. Транспортирането трябва да се извършва по такъв начин, че да се осигури ефективна санитарна защита и хуманното отношение към еднокопитните животни.

2. Държавата-членка по местоназначение може по принцип или на ограничена основа да предостави дерогация от някои изисквания по член 4, параграф 5 за всяко животно, носещо специална маркировка, показваща, че то е определено за клане, при условие че здравният сертификат отбелязва тази дерогация.

В случай на предоставяне на такава дерогация еднокопитните животни за клане трябва да бъдат транспортирани директно до посочената кланица и да бъдат заклани до пет дни от пристигането им в кланицата.

3. Официалният ветеринарен лекар трябва да отбелязва идентификационния номер или номера на идентификационния документ на закланото животно и да изпрати на компетентните органи на мястото по изпращане, по молба на последните, атестация, която удостоверява, че животното е било заклано.

Член 8

1. Държавите-членки гарантират, че:

- регистрирани еднокопитни животни, напускащи техни стопанства, се придружават от идентификационния документ, установен в член 4, параграф 4, както и - ако са предназначени за търговия в Общността - от атестацията, предвидена в приложение Б,
- еднокопитни за отглеждане, разплод и клане се придружават по време на транспортирането им от здравен сертификат, съответстващ на приложение В към настоящата директива.

Сертификатът или - в случай на идентификационен документ - формулярът, съдържащ данни за здравето, трябва, без да се засяга член 6, да бъде изготвен 48 часа преди тяхното натоварване или не по-късно от последния работен ден преди това, на поне един от официалните езици на държавите-членки по изпращане и местоназначение. Валидността на сертификата е 10 дни. Сертификатът трябва да се състои от един лист.

2. Вносът на еднокопитни животни, различни от регистрирани еднокопитни животни, може да се осъществява чрез един здравен сертификат за пратка вместо индивидуалния сертификат, посочен в параграф 1, второ тире.

Член 9

Съветът приема правила за проверки и предпазни мерки, приложими за търговия в Общността с еднокопитни животни, съгласно решението му за ветеринарни проверки, приложими за търговията в Общността с живи животни с оглед изграждането на вътрешния пазар.

Член 10

Ветеринарни експерти от Комисията могат да извършват проверки на място до степента, необходими за осигуряване на еднакво прилагане на настоящата директива, и в сътрудничество с компетентните национални органи. Комисията информира държавите-членки за резултата от тези проверки.

Държавите-членки, на чиято територия се извършва проверка, оказват на експертите всякакво съдействие, необходимо за изпълнение на техните задачи.

Общите мерки за прилагането на настоящия член се приемат съгласно процедурата, установена в член 24.

ГЛАВА III

Правила за внос от трети страни

Член 11

1. Еднокопитните животни, внесени в Общността, трябва да отговарят на условията, изложени в членове 12- 16.
2. До датата на влизане в сила на решенията, приети съгласно членове 12- 16, държавите-членки прилагат към вноса на еднокопитни животни от трети страни условия, поне еквивалентни на тези, произтичащи от прилагането на глава II.

Член 12

1. За да бъдат внесени, еднокопитните животни трябва да идват от трета страна или част от трета страна, фигурираща в списък, включен в отделна колона, която се добавя към списъка, изготвен съгласно член 3 от Директива 72/462/ЕИО.
2. Процедурите и критериите за изготвянето, изменението и публикуването на списъка с трети страни или части от трети страни, предвиден в член 3 от Директива 72/462/ЕИО, се прилагат за списъка, приложим за вноса на еднокопитни животни.

Член 13

1. Еднокопитните животни трябва да идват от трети страни, които:
 - а) са свободни от африканска чума по конете;
 - б) са били свободни две години от венецуелски конски енцефаломиелит (ВКЕ);

в) са били свободни шест месеца от дурин по конете и сап.

2. Комисията може съгласно процедурата, установена в член 24:

а) да реши, че разпоредбите на параграф 1 се прилагат само за част от територията на трета страна.

В случай че изискванията за африканска чума по конете се прилагат на регионална основа, трябва да бъдат спазени най-малко мерките, изложени в член 5, параграфи 2 и 3.

б) да изиска допълнителни гаранции за болести, чужди на Общността.

Член 14

Преди датата на натоварване за транспортиране до държава-членка по местоназначение еднокопитните животни трябва да са пребивавали без прекъсване на територията или част от територията на трета страна или - в случай на регионализация - в частта от територията, определена съгласно член 13, параграф 2, буква а), за период, който се определя в решенията, взети съгласно член 15.

Те трябва да идват от обект, поставен под ветеринарен контрол.

Член 15

Вносът на еднокопитни животни от територията на трета страна или част от нея, определена съгласно член 13, параграф 2, буква а), от списъка, изготвен съгласно член 12, параграф 1, се разрешава, само ако еднокопитните животни, освен изискванията по член 13:

а) отговарят на ветеринарно-санитарните изисквания, приети по отношение на въпросните видове и категории еднокопитни животни съгласно процедурата, изложена в член 24 за внос на еднокопитни животни от тази страна.

Референтната база за определяне на ветеринарно-санитарните изисквания съгласно параграф 1 са стандартите, изложени в членове 4 и 5; и

б) в случай на трета страна, която не е свободна от везикулозен стоматит или вирусен артерит поне за шест месеца, еднокопитните трябва да отговарят на следните изисквания:

i) те трябва да идват от стопанство, което е било свободно от везикулозен стоматит поне шест месеца, и трябва да са реагирали отрицателно на серологичен тест преди изпращането;

ii) в случай на вирусен артерит мъжките еднокопитни животни трябва, независимо от член 19, точка ii), да са реагирали отрицателно на серологичен тест или на тест

за изолиране на вируса или на някой друг тест, признат съгласно процедурата, установена в член 24, гарантираща свобода от този вирус.

Съгласно процедурата, установена в член 24, и след становище на Научния ветеринарен комитет, Комисията може да определи категориите мъжки еднокопитни животни, към които се прилага това изискване.

Член 16

1. Еднокопитните животни трябва да бъдат идентифицирани съгласно член 4, параграф 4 и придружени от сертификат, изготвен от официален ветеринарен лекар на третата страна износител. Този сертификат трябва:

а) да бъде издаден в деня на товарене на животните за изпращане в държава-членка по местоназначение или - за регистрирани коне - в последния работен ден преди натоварването;

б) да бъде изготвен поне на един от официалните езици на държавите-членки по местоназначение и един от тези на държавата-членка, в която се извършва контрола по вноса;

в) оригиналът му да придружава животните;

г) да удостоверява, че животните отговарят на изискванията по настоящата директива и на тези, установени вследствие на настоящата директива с оглед вноса от трети страни;

д) да се състои от един лист;

е) да бъде изготвен до един получател или - в случай на животни за клане - за една пратка, при условие че животните са правилно маркирани и идентифицирани.

Държавите-членки информират Комисията ако използват тази възможност.

2. Сертификатът трябва да бъде изготвен на формуляр, отговарящ на образца, установен съгласно процедурата, установена в член 24.

Член 17

Ветеринарни експерти от държавите-членки и Комисията извършват проверки на място за проверка на изпълнението на практика на разпоредбите на настоящата директива и в частност тези на член 12, параграф 2.

Ако при проверките, проведени съгласно условията на настоящия член, се установят сериозни нарушения срещу одобреното стопанство, Комисията незабавно информира държавите-членки и веднага приема решение, временно спиращо действието на одобрението. Окончателното решение се взема съгласно процедурата, предвидена в член 25.

Експертите на държавите-членки, натоварени с тези проверки, се назначават от Комисията по предложение на държавите-членки.

Тези проверки се извършват от името на Общността, която поема на всички разноски, възникнали в тази връзка.

Честотата и процедурата на тези проверки се определя съгласно процедурата, установена в член 24.

Член 18

1. Непосредствено след пристигане в държавата-членка по местоназначение еднокопитните животни за клане се отвеждат до кланицата директно или през пазар или събирателен пункт, и съгласно ветеринарно-санитарните изисквания се заколват в срок, определен в решенията, които се приемат съгласно член 15.

2. Без да се засягат евентуалните специални условия, които могат да бъдат приети съгласно процедурата, установена в член 24, компетентните органи на държавата-членка по местоназначение могат, на основание от ветеринарно-санитарен характер, да посочат кланицата, в която еднокопитните животни да бъдат отведени.

Член 19

В съответствие с процедурата, изложена в член 24, Комисията:

i) може да реши, че вносът от трета страна или част от трета страна се ограничава до някои видове или категории;

ii) независимо от член 15 установява специалните условия за временно въвеждане на територията на Общността на регистрирани еднокопитни животни или еднокопитни животни, предназначени за специална употреба, или тяхното повторно въвеждане на територията на Общността, след като са били временно изнесени;

iii) определя условията за преобразуване на временното въвеждане в постоянно въвеждане.

Член 20

1. Общите процедури, приложими по време на проверки, които да бъдат извършвани в трети страни, или по време на проверки за внасяни еднокопитни животни от трети страни, се определят от Съвета не по-късно от 31 декември 1990 г.

Вследствие изпълнението на решението, посочено в първа алинея, националните правила остават в сила съгласно общите правила на Договора.

2. Еднокопитните животни не могат да бъдат внесени, ако при проверките по вноса, описани в параграф 1, се установи, че:

- еднокопитните животни не идват от територията на трета страна или част от нея, определена съгласно член 13, параграф 2, буква а), включена в списъка, изготвен в съответствие с член 12, параграф 1,
- еднокопитните животни са - или има съмнения, че са били - инфектирани или заразени от инфекциозна или заразна болест,
- не са били изпълнени условията, установени в настоящата директива от третата страна износителка,
- сертификатът, придружаващ животните, не отговаря на условията, определени в член 17,
- еднокопитните животни са били третирани с вещества, забранени от правилата на Общността.

3. Без да се засягат някои специални условия, които могат да бъдат приети съгласно процедурата, установена в член 24, компетентните органи на държавата-членка по местоназначение могат, на ветеринарно-санитарни основания или когато не е било дадено разрешение за животните, на които е отказано въвеждане съгласно параграф 1, да бъдат изпратени обратно, да посочат кланицата, до която такива еднокопитни животни да бъдат отведени.

Член 21

1. Без да се засяга член 13, ако инфекциозна или заразна болест има вероятност да застраши здравето на живите животни на една от държавите-членки, се появи или разпространи в трета страна, или когато някакви други причини от ветеринарно-санитарен характер го оправдават, съответната държава-членка забранява вноса на животни от видовете, обхванати от настоящата директива, независимо дали са внесени директно или индиректно през друга държава-членка, независимо дали от цялата територия на третата страна или от част от нея.

2. Мерките, взети от държавите-членки съгласно параграф 1, и отмяната на такива мерки трябва да бъдат незабавно съобщени на другите държави-членки и на Комисията, както и причините за тях.

Постоянният ветеринарен комитет се събира възможно най-бързо след съобщението, посочено в първа алинея, и взема решение съгласно процедурата, установена в член 25, дали тези мерки да бъдат изменени, в частност за да осигурят координирането им с мерките, приети от другите държави-членки, или да бъдат отменени.

Ако възникне обстановката, посочена в параграф 1, и ако се окаже необходимо другите държави-членки също да приложат мерките, взети съгласно посочения

параграф, изменени - когато е необходимо - в съответствие с предходната алинея, се приемат съответни мерки съгласно процедурата, установена в член 25.

3. Подновяване на вноса от засегнатата трета страна се разрешава в съответствие със същата процедура.

ГЛАВА IV

Заклучителни разпоредби

Член 22

Разпоредбите на настоящата директива, и в частност тези, съдържащи се в член 4, параграф 1, второ изречение и членове 6, 8 и 21, се разглеждат повторно преди 1 януари 1993 г. в рамките на предложенията относно изграждането на вътрешния пазар, за които Съветът взема решение с квалифицирано мнозинство.

Член 23

Комисията изменя приложенията към настоящата директива в съответствие с процедурата, предвидена в член 25.

Член 24

1. Когато трябва да се следва процедурата, установена в настоящия член, председателят отнася въпроса незабавно до Постоянния ветеринарен комитет, създаден с Директива 68/361/ЕИО⁶, наричан по-долу „Комитетът“, по своя инициатива или по молба на представителя на дадена държава-членка.

2. Представителят на Комисията представя на Комитета проект за мерките, които да бъдат взети. Комитетът представя становището си по проекта в срок, който председателят може да определи според неотложността на въпроса. Становището се приема с мнозинството, определено в член 148, параграф 2 от Договора за решения, които е необходимо Съветът да вземе по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държавите-членки в Комитета се претеглят по начина, определен в посочения член. Председателят не гласува.

3. Комисията приема предвидените мерки, ако те съответстват на становището на Комитета.

4. Ако предвидените мерки не съответстват на становището на Комитета или не е представил становище, Комисията незабавно представя на Съвета предложение относно мерките, които да бъдат взети. Съветът се произнася с квалифицирано мнозинство.

⁶ ОВ L 255, 18.10.1968 г., стр. 23.

Ако до три месеца от датата на сезиране на Съвета Съветът не се е произнесъл, Комисията приема предложените мерки, освен ако Съветът се е произнесъл против мерките с обикновено мнозинство.

Член 25

1. Когато трябва да се следва процедурата, изложена в настоящия член, председателят отнася въпроса незабавно до Комитета по своя инициатива или по молба на представителя на дадена държава-членка.

2. Представителят на Комисията представя на Комитета проект за мерките, които да бъдат взети. Комитетът представя становището си по проекта до два дни. Становището се приема с мнозинството, определено в член 148, параграф 2 от Договора за решения, които е необходимо Съветът да вземе по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държавите-членки в Комитета се претеглят по начина, определен в посочения член. Председателят не гласува.

3. Комисията приема предвидените мерки, ако те съответстват на становището на Комитета.

4. Ако предвидените мерки не съответстват на становището на Комитета или ако не е представено становище, Комисията незабавно представя на Съвета предложение относно мерките, които да бъдат взети. Съветът се произнася с квалифицирано мнозинство.

Ако до 15 дни от сезиране на Съвета Съветът не се е произнесъл, Комисията приема предложените мерки, освен ако Съветът се е произнесъл против мерките с обикновено мнозинство.

Член 26

Член 34 от Директива 72/462/ЕИО се прилага за изискванията, определени в глава III от настоящата директива.

Член 27

Държавите-членки въвеждат в сила законовите, подзаконовите и административните разпоредби, необходими, за да се съобразят с настоящата директива, не по-късно от 1 януари 1992 г. Те незабавно информират Комисията за това.

Член 28

Адресати на настоящата директива са държавите-членки.

Съставено в Люксембург на 26 юни 1990 година.

За Съвета:

Председател

M. O'KENNEDY

ПРИЛОЖЕНИЕ А

БОЛЕСТИ, КОИТО ПОДЛЕЖАТ НА ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ОБЯВЯВАНЕ

Следните болести трябва задължително да бъдат обявени:

- дурин по конете
- сап
- енцефалит по конете (от всички видове, включително ВЕЕ)
- инфекциозна анемия
- бяс
- антракс
- африканска чума по конете
- везикулозен стоматит

ПРИЛОЖЕНИЕ Б

ЗДРАВНА ИНФОРМАЦИЯ ^а

Аз, долуподписаният, удостоверявам^б, че еднокопитните животни, описани по-горе, отговарят на следните изисквания:

а) те са прегледани днес и не показват клинични признаци на заболяване;

^а Не се изисква, когато е налице двустранно споразумение съгласно член 6.

^б Валидно 10 дни.

б) не са предназначени за клане съгласно национална програма за ликвидиране на заразна или инфекциозна болест;

в) не идват от територия или част от територия на държава-членка/трета страна, която е обект на ограничителни мерки поради африканска чума по конете;

г) не са получени от стопанство, подлежащо на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер, нито са били в контакт с еднокопитни животни от стопанство, подлежащо на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер за периодите от време, определени в член 4, параграф 6 от Директива 90/426/ЕИО;

д) доколкото ми е известно, не са били в контакт с еднокопитни животни, страдащи от инфекциозна болест, през периода преди натоварването, определен в член 4, параграф 2.

Дата	Място	Подпис и печат на официалния ветеринарен лекар ¹

¹ Име с главни букви и длъжност

ПРИЛОЖЕНИЕ В

ОБРАЗЕЦ

ЗДРАВЕН СЕРТИФИКАТ

За търговия между държави-членки на ЕИО

ЕДНОКОПИТНИ ЖИВОТНИ

№

Държава-членка на изпращане:.....

Отговорно министерство:

Отговорен териториален отдел:

.....

I. Брой еднокопитни животни:

II. Идентификация на еднокопитните животни:

Брой еднокопитни животни ¹	Видове кон, магаре, муле, катър	Порода Възраст Пол	Метод идентификация ² на и идентификация
¹ В случай на животни за клане - вид на специалната маркировка. ² Паспорт, идентифициращ еднокопитното животно, може да бъде приложен към настоящия сертификат, при условие че номерът му е посочен.			

III. Произход и местоназначение на животното/ите:

Животното/ите трябва да бъде/ат изпратено/и от:

.....

(Място на изпращане)

до:

(Държава-членка и местоназначение)

Име и адрес на изпращача:

.....

Име и адрес на получателя:

.....

IV. Здравна информация ^a

Аз, долуподписаният, удостоверявам, че животното/ите, описано/и по-горе, отговаря/т на следните изисквания:

1) то/те е прегледано/са прегледани днес и не показва/т клинични признаци на заболяване;

^a Настоящата информация не се изисква когато има двустранно споразумение съгласно член 6 от Директива 90/426/ЕИО.

2) то/те не е/са предназначено/и за клане по национална програма за ликвидиране на заразна или инфекциозна болест;

3) а) то/те не идва/т от територия или част от територия на държава-членка/трета страна, която е обект на ограничения поради африканска чума по конете;

б) то/те е/са ваксинирано/и срещу африканска чума по конете на⁶;

то/те не е/са ваксинирано/и срещу африканска чума по конете ⁽⁶⁾;

4) то/те не е/са получено/и от стопанство, подлежащо на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер , нито е/са било/и в контакт с еднокопитни животни от стопанство, подлежащо на забрана по причини от ветеринарно-санитарен характер за периодите от време, определени в член 4, параграф 6 от Директива 90/426/ЕИО;

(5) доколкото ми е известно, то/те не е било/са били в контакт с еднокопитни животни, страдащи от инфекциозна или заразна болест, през периода преди инспекцията, определен в член 4, параграф 2 от посочената директива.

V. Настоящият сертификат е валиден 10 дни.

(Място), (Дата).....

Печат

.....

(Подпис)

(Име с главни букви и длъжност на подписващия ветеринарен лекар⁷)

ПРИЛОЖЕНИЕ Г

АФРИКАНСКА ЧУМА ПО КОНЕТЕ

ДИАГНОСТИЦИРАНЕ

⁶ Ненужното се зачертава.

⁷ В Германия „Beamteter Tierarzt“; в Белгия „Inspecteur vétérinaire“ или „Inspecteur Dierenarts“; във Франция „Vétérinaire officiel“; в Италия „Veterinario provinciale“; в Люксембург „Inspecteur vétérinaire“; в Нидерландия „Officieel Dierenarts“; в Дания „Autoriseret Dyrlæge“; в Ирландия „Veterinary Inspector“; в Обединеното кралство „Veterinary Inspector“; в Гърция „Επίσημος κτηνίατρος“; в Испания „Inspector Veterinario“; в Португалия „Inspector Veterinário“.

Тест за свързване на комплемента

Антигенът се приготвя от мозък на едномесечни мишки, инокуирани интрацеребрално с невротропен вид на вируса. Това може да се направи като се използва следният метод на Бурдин. Мозъкът е замразен и тогава смлян във Веронален буфер при доза 10 мозъка за 12 мл буфер. Получената суспензия се центрофугира един час при 10 000 оборота в минута при 4 °C. Супернатантът представлява антигенът. Той се използва предимно без по-нататъшно изменение, но може да бъде инактивиран с бета-пропиолактон. Инактивирането може да бъде извършено чрез добавяне на 0,1 мл от 3 % разтвор на бета-пропиолактон в дестилирана вода на всеки 0,9 мл антиген и разклащане на сместа три часа при стайна температура във вентилационна кутия и 18 часа при 4 °C. Може също да се използва метода на Казалс (Casals J. 1949 г.: *Pro Soc Exptl Bici Med*, 70 339)

При липса на международен стандартен серум антигенът трябва да се титрува с местно приготвен положителен контролен серум.

Серумите трябва да се загреят за 30 минути до 60 °C. За да се избегнат антикомплементни ефекти, серумите трябва да бъдат отделени от кръвта възможно най-скоро, особено серумите от магарета. За теста се използва положителен и отрицателен контрол на серумите.

Може да се използва или макротехника, или микротехника. И в двата случая крайната точка е представена с 50 % хемолиза.

Към един обем двоен разтвор на серум се прибавя един обем антиген, както е показано с титруване, така че да има две единици. Смесва се и се оставя 15 минути на стайна температура. Прибавят се два обема комплемент, съдържащ пет единици, смесват се, покриват се плаките и се оставя 18 часа при 4 °C. Комплементът трябва да се титрува в присъствието на антиген, за да се отчетат всички антикомплементни ефекти. След като се оставят плаките за още 15 минути на стайна температура, се прибавя един обем сензитивирани овчи еритроцити, разредени до 3 %. Смесва се и се инкубира при 37 °C 30 минути, смесва се отново след 15 минути инкубация. Ако се използват плаки, те се центрофугират 5 минути при 1500 оборота в минута при 4 °C.